

(1933 1966)

ATIF URAL

Atif Ural 1933 Kars doğumludur... 1966 senesinde 33 yaşında iken vefat etmiştir...

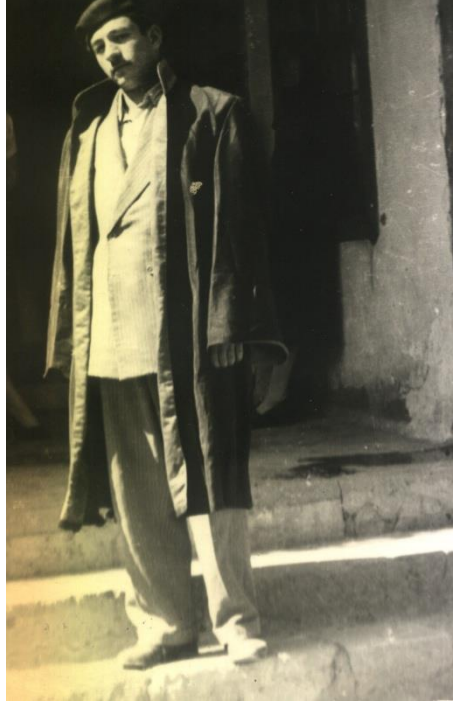
Merhum Atif Ural, Hz. Üstad'ın talimatıyla, Risale-i Nur eserlerinin, 1956 senesinden itibaren, matbaalarda yeni harflerle Ankara'da ilk defa basımını yapan ağabeyimizdir... 33 senelik kısa ömrüne çok büyük, çok şerefli tarihi hizmetleri sığdıran efsanevî bir kahramandır o... Hatıraların tamamı okunup bitirilince bunun asla mübalağa olmadığı görülecektir...

Lise'yi Erzincan'da bitirip, 1952 yılında Ankara Hukuk Fakültesine kaydolan Atif Ural, normal sürede tamamlayabileceği okulu -hizmet-i imaniye için- 6 sene daha uzatarak 10 senede bitirmiştir. Sonradan profesör olan -Tarihçe-i Hayat'ta Üstatla beraber aynı karede fotoğrafı bulunan- rahmetli Günay Tümer'in hemşiresiyle 1959 senesinde evlenmiş ve Betül ve Binnur isimli iki kızları olmuştur. Hukuk Fakültesini bitirince savcı olarak Sason, Nusaybin ve Bozkurt'ta görev yapmıştır. 1966 senesinde Bozkurt'ta vazifeli iken, Ankara'da bulunan ağabeyi Kemal Ural'ı ziyareti sırasında rahatsızlanır, Ankara Ün. Tıp Fakültesi Hastanesine kaldırılır ve burada yatmakta iken 18 Eylül Pazar günü aniden vefat eder. Vefat ettiği 33 yaşındadır...

Atif Ural'ı, en başta kendisine Risale-i Nur'u tanıtan ağabeyi Kemal Ural'a sordum. Kemal Ural ağabey bizi evinde kabul etti. Gözyaşları içinde hatıralarını anlattı, sorularımızı cevaplandırdı. Bize kardeşinin hiç görmediğimiz fotoğraflarını verdi. İlk tab edilen iki ciltlik Sözler kitabını gösterdi. Ayrıca başka belgeler, dokümanlar da aldık Kemal ağabeyden. Kendisine çok teşekkür ediyorum. Üstad'la ilgili kendi hatıraları bu kitapta Kemal Ural adıyla ayrıca yayınlanmıştır.

Rahmetli Atif Ural ağabey için araştırmalarımız devam etti. Bu meçhul kahramanı bütün yönleriyle keşfetme azminden yola çıkarak, onu yakından tanıdıklarını bildiğim Said Özdemir, Nusred Kocabay hocafendi ve Hasan Okur gibi ağabeylere de sordum. Bunların yanında, Kemal Ural ağabeyin yardımıyla, şimdiye kadar Atif Ural hakkında basın-yayında çıkmış olan yazı ve makaleleri taradık. Allah'a şükürler olsun ki bolca doküman elde ettik. Atif Ural'ın teklifiyle Tarihçe-i Hayat'ın Önsöz'ünü yazan Ali Ulvi Kurucu, Av. Gültekin Sarıgül, Mehmed Kırkinci, Dursun Gürlek, M. Şevket Eygi ve Sezai Karakoç'a aid hatırat ve makaleler bulduk, masamızdaki çalışma materyalimiz zenginleşti. Hemen şunu belirteyim; saydığım isimler ittifakla onun eşsiz fedakârlığını, feragatını, tevazuunu, kabiliyetini, hizmetlerini anlatıyorlar...

Nusred Kocabay 'onun gibi bir insan görmedim ben'; Ali Ulvi Kurucu 'O arslan genç'; Av. Gültekin Sarıgül 'Ona hayrandım'; Hasan Okur 'Atif hakikaten bir cevherdi'; Mehmed Kırkinci 'Arkasında namaza durduğumda dünyalar benim oluyordu'; Said Özdemir 'Çok fedakâr, çok şevклиydi'; Dursun Gürlek 'Meçhul Kahraman'; Mehmet Şevket

Atif Ural Erzincan Lisesi talebesi iken, Hâkim olan babası Ali Baha Ural'ın cübbesi ile.

Ankara'da yaşayacağı farklı, unutulmaz öyküyü genç Atif'in kalbi, ruhu sanki hissetmiş.

ASLINDA YAZILDIĞI FAKÜLTE HUKUK DEĞİL, RİSALE-İ NUR MEDRESESİ İDİ

Atif liseyi bitirince Ankara'ya gitti ve Hukuk Fakültesine yazıldı. Yıl 1952. Aslında yazıldığı fakülte hukuk değil, Risale-i Nur Medresesi idi. Hayatını oraya adamıştı; Önce Fakültenin karşısında Seyhan Hamamı üstünde küçük dar bir odacıkta kalmıştı. Burada tahtakurularını öldürmeyip pencereden aşağı atıyordu. Ve yıllarca sonra '1958' buna benzer bir olay; Subayevleri semtindeki evinde bir karasineği öldürdü diye üç gün konuşmamıştı kız kardeşiyle.

Sonradan Ulucanlar, Nizip Apt, Artukoğlu ve en son olarak da Ulusta Murat Lokantası üstü onun mekânı oldu... Atif altı sene uzatarak Hukuk'tan mezun oldu. "İmtihana gireceğim zaman kitaptan bir yer açar, oraya çalışır ve o soru gelirdi bana" diye anlatmıştı sonradan bize...

Onun ilk tanıdığı ağabeyi Ziya Nur idi, onunla ilk olarak Ziya Nur ilgilenmiştir. Aynı okulda Ankara Hukuk Fakültesinde beraber okuyorlardı. Ziya Nur'un Üstad'ın Tarihçe-i Hayat kitabında adı geçer, orada mektubu vardır.¹

Atif bir süre sonra medresede kalmaya ve abi diye anılmaya başlandı... Atif'ta meydana gelen değişikliğin bende tesiri çok büyüktür. Atif'taki bu değişim benim Risale-i Nur'un hakikatini kavramamda en büyük etken oldu.

Biliyorsunuz 1956'da yeni harflerle Risale-i Nur'un Sözler'den başlayarak matbaada basılma işi, Üstad'ın isteğiyle Atif'la başlamıştı. Sözler, imkânsızlıklar nedeniyle iki cilt olarak basılmıştı. Nadide bir hatıra ve manevi bir servet olarak hâlâ saklıyorum onu...

¹ Ziya Nur ile ilgili hatıralar bu kitapta kendi adıyla neşredilmiştir.

Atif Ural tarafından 1956 senesinde Ankara'da imkânsızlıklar nedeniyle iki cilt olarak bastırılan SÖZLER kitaplarının kapakları

Bir gün görev yaptığım Samsun Vezirköprü'den Ankara'ya ziyarete gitmiştim. Ankara Ulucanlar dersanesine... İçeri girdim... Diz çökmüşler, talebeler, "Sözler" kitabının tashihatını yapıyorlar... Ben de bir köşeye iliştim... Atif'in ağabeyi gelmiş diye merasim falan yok... On dakika mı geçti onbeş dakika mı bilmiyorum, Atif bir ara dönüp bana "abi hoş geldin" dedi. İşte hizmet, işte hakikat bağımlılığı, işte nefsi, benliği feda ediş bu...

Burada bir şey daha anlatabilirim: Kahvaltı yapıyoruz. Zeytin ve çay var... Bir ara 'Abi ne yapıyorsun?' dedi. Ağzına birer birer alarak, başladı o benim çıkardığım zeytin çekirdeklerini yeniden sıyırmaya... Ama öyle şefkatle söylüyor ki 'Abi ne yapıyorsun' diye, nefis bir acı duymuyor... Atif, nimete saygıda "takva"yı öğretiyordu bana... Atıftaki değişim çok etkiliyordu beni. Ondaki ihlâsı, içtenliği gördükçe inan ona talebe olmak istiyordum.

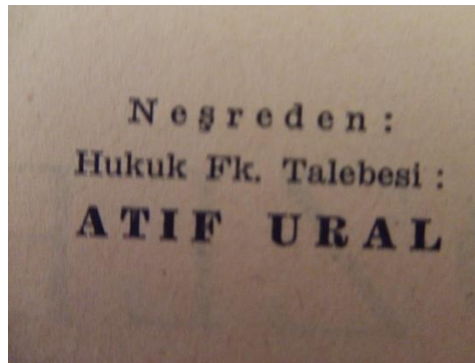
-Onlara bir teksir makinesi almışsınız?

-Sanıyorum medreseye teksir makinesi alışımla o devreye rastladım.

SESİ VE OKUYUŞ TARZI ÇOK ETKİLİYDİ

-Atif ağabey hapse girdi mi hiç?

-Hayır, girmedim. 1957'de Ankara Ağır Ceza'da ilk ve son kez mahkemeye çıktım, hiçbir ceza almadım. Ama çok kez karakola çağırıldım. Baskınlarda genelde polisin ilk sorusu, "Atif nerede?" şeklindedir. Hatta bir defasında Atif orada olduğu halde 'Yok burada' denince polis geri dönüp gitmişti. Sabah namazı sırasında yapılan bir baskında ise Atif, Lâdik'te yanımdaydı. Ben o zaman Lâdik'te çalışıyordum.

Atif Ural'ın 1956'da tab ettiği SÖZLER kitabının iç kapağında neşreden olarak adı geçiyor

Nezarette bir gün; 'Ne dir bunlar? Nedir bu Gençlik Rehberi?' diyormuş polisler bağırarak Atif'a. O da gayet sükûnetle: "Gençlik hiç rehbersiz olur mu?" diye cevap vermiş onlara...

İmanı şaha kalkmış, fakat sakin, kadere teslim bir kuzu gibiydi o... Ama onun için, "Masonların belini Atif kırdı" demişti Üstat bir defasında bana.

Atif Ural, vefatından üç ay önce Temmuz 1966'da kızları Betül (sağda) ve Binnur (solda) ile
Kastamonu/Bozkurt'ta

-Atif Ural hakkında başka neler söylemek istersiniz?

-Atif, Risale-i Nuru çok güzel okurdu. Sesi ve okuyuş tarzı çok etkili idi. Nitekim bu etkiyi Osman Yüksel Serdengeçti şöyle ifade ediyor:

"Eğer nurcuların hepsi Atif gibi okusa, herkes nurcu olurdu!"

Atif'la konuşurken ruhlarımız birbirine kolayca açılırdı. Son zamanlarda ise özel sohbetlerimiz olurdu, "Müthiş bir imansızlık seli var..." der ve o sele kapılmış giden insanlara Kur'an ve iman hakikatlerini yetiştirmenin etkili yollarını arardık...

-Said Özdemir'i hatırlıyor musunuz?

-Said (Özdemir) Diyanet'te vaizdi, sonradan dâhil olmuştu Nur'ların hizmetine. Sanıyorum Sözlerin 1. cildinin tashihinden sonra... Çok gayret göstermişti o da. Sonra da Atif'in vefatında kabri başında o dua etmiş, herkes âmin demişti.

Bu arada bir şey daha hatırladım. Atif "Görünmeyi" sevmezdi. Biri tekaddüm etse, öne çıkmak istese o geri çekilirdi.

-Tarihçe-i Hayat'ın 'ÖNSÖZ' ünü yazması için Ali Ulvi Kurucu'ya Atif Ural'ın teklif ettiğini biliyoruz; nasıl olmuştu bu?

-Evet doğru... Atif, Tarihçe-i Hayat için 'ÖNSÖZ' ü Medine'de bulunan Ali Ulvi Kurucu'dan istemiş, ona mektup yazmıştı. (Bu husustaki geniş bilgiyi merhum Ali Ulvi Kurucu'nun bu metin içindeki hatıralarında bulacaksınız. Ö. Ö.)

-Üstad'a ziyaretlerinden bahseder miydi?

-Atif'in Üstada çok sayıda ziyaretleri vardır. Bana bir mektubunda; "Abi, Üstad'a giderken altı sorum vardı, onları ben sormadan tek tek cevapladı" diye anlatmıştı. Yine bir arkadaşıyla ziyaretinde Üstad onlara "El öpmekten ne çıkar?" ve ellerini kitap gibi tutarak, "Okuyun! Okuyun!" demişti ve Atif sonradan bunu "Güllerin Hayatı" başlığıyla bir öykü haline getirerek neşredilmek üzere Şule'ye göndermişti. Şule, İstanbul'da benim sonradan çıkardığım bir dergidir.

Ömer kardeş, bak, şimdi hatırladım, Tarihçe-i Hayat'ın basımında bir kardeşimiz Üstadın resminin konulmasına karşı tavır almıştı. Atif ve diğer arkadaşları "konulsun" diyorlardı. Sonunda karar için Üstada sorulmuş, resmin onayı alınmıştı... Böylece itiraz önlendi ve günümüzde resmin kullanılma gereği tescil edilmiş oldu.

ATIF'I KABRİNE TÂHİRÎ MUTLU İNDİRMİŞTİ

Atif Ural ve kızı Ayşe Betül Sezen aynı kabirde yatıyor.

Ankara Cebeci Asri mezarlık; Ada 204, Parsel 413

Ömer Özcan ve torunu Furkan'ın ziyareti...

-Atif Ural'ın vefat sebebi neydi?

-Beklemediğimiz, ani bir durumdu bu. Tetanos teşhisi konuldu Ömer kardeş.

-Zehirlenme diye bir söylenti çıkmıştı?

-Yok... En son Kastamonu/Bozkurt'ta savcıydı. Ankara'ya beni ziyarete gelmişti. Gelmişken fizik tedavi olmayı istemişti.

-Niçin? Bir ihtiyaç mı hissetti?

-Beli ağrıyordu... Tedavi esnasında bir tuhafılık hissediyor. Hatta bana: "Abi bak çenemde bir tuhafılık var mı?" demişti. Bunu fizik tedavi doktoruna da söylemiş; O da, 'bizde olur öyle şeyler' demiş, geçmiş. Hâlbuki o sıkıntının tetanos belirtisi olduğu fark edilse tedavisine erken başlanırdı dediler... Çok gariptir Atif'ı hastaneye götürdüğümüz zaman, orada nöbetçi Doktor, Mehmet Akay çıkmıştı

Atif 1933'de doğdu 33 yaşında 18 Eylül 1966'da Ankara'da vefat etti. Hastaneden telefon ettiler. Gittim... Üstünü beyaz bir örtü ile örtmüşler... Örtüsünü kaldırdım, baktım Atif gitmiş, uçmuştu... Artık yoktu orada Atif... Kapattım tekrar... Önce Bayram Yüksel'e uğradım, "Emri Hak vaki oldu" dedim, yıkanırken Bayram'la yanındaydık. Cebeci kabristanına defnedildi. Kabre kim indirdi biliyor musun? Tâhirî ağabey... Nereden, nasıl, ne zaman gelmişti, muhayyilemde hep bir sır olarak kaldı...

Atif'in refikası hayatta... Tarihçe-i Hayatta Üstadla beraber fotoğrafı olan rahmetli Prof. Günay Tümer'in hemşiresidir. O da kendini hizmete vermiş... Atif'in iki de kızı vardı. Damatlarından birisi Prof. Mehmet Cebeci'dir. Diğeri Jeolog Muhsin Sezen, Atif'in rahmetli kızı Betül'ün eşiydi. Betül, kendisi kadar da yaşayamadı. Onu babasının mezarına defnettiler. Ben çok üzgündüm, gidemedim Betül'ün cenazesine. Diğeri kızı Binnur halen hayatta...

Ömer, bak unutuyorum hep, şu da var; Üstadı tanımam Rahmetin tebessümüydü bana. Ama bu tebessüm hakkında içimde, çok derinlerde kalan ve şu ana kadar hayalimde

yaşattığım bir merakım var, o da şu: Sözlerin ilk baskısını eline aldığı zaman, Üstad neler hissetti?..

Said Özdemir Anlatıyor:

Atif Ural ile beraber Risalelerin matbaa basım işini yapan Said Özdemir ağabey ile görüştüm, şu bilgileri verdi:

Ömer kardeş, rahmetli Atif'la Ankara'da tab esnasında beraberdik. Sözler, Mektubat, Lem'alar ve diğerleri; bu kitapları beraber bastık. Üstad Hazretleri bekliyordu. Daktilo halinde veriliyordu, götür bastır diyordu. Âtîf'la ve Mustafa Türkmenoğlu ile beraber bastırıyorduk. Kendisi Hukuk Fakültesinde okuyordu. Mezun olabilirdi fakat on senede ancak bitirdi. Çünkü mütemadiyen oradan talebe getiriyordu. Çok fedakârdı. Maksat mekteple alakası kesilmesin, oradan talebe getirsin diye.

Atif Ural hassas ve hizmette çok şevkli bir kardeşti. Sonra savcı oldu... Hastalandı... Tetanos teşhisi kondu... 33 yaşında vefat etti... Evlenmesiyle ilgili Üstad'la istişare ettiğini duymadım. Kastamonulu Mehmet Günay Tümer'in kız kardeşiyle evlendi. Kendisi aslında evlenmek istemiyordu. Ama oldu... Dersanesi Cebeci taraflarındaydı. Sonra Ulus Samanpazarında Eryokuş'a geldi. Orda beraber olduk. Bende Atif'in fotoğrafı vardı, Tarihçe-i Hayat'a koyacaktım fakat ağabeyi Kemal Ural'a sordum; istemedi...²

Nusret Kocabay Anlatıyor:

Mümtaz şahsiyet, kıymetli ilim adamı Ağırlı Nusret Kocabay hocaefendi gençliğinde tarikat ehli olarak halife olmuş, taç giymiş, müritleri olmuş bir şahsiyettir. Hocaefendi 1953'de Ankara'da askerliğini yaparken Risale-i Nur'u Atif Ural vasıtasıyla tanır ve ondan çok etkilenir. O günden itibaren nur talebesi olarak bir nefer gibi hizmete başlar ve el'an devam etmektedir... Kendisine Atif Ural'ı sorduğumda değişik bir hal aldı ve heyecan içinde şöyle cevap verdi:

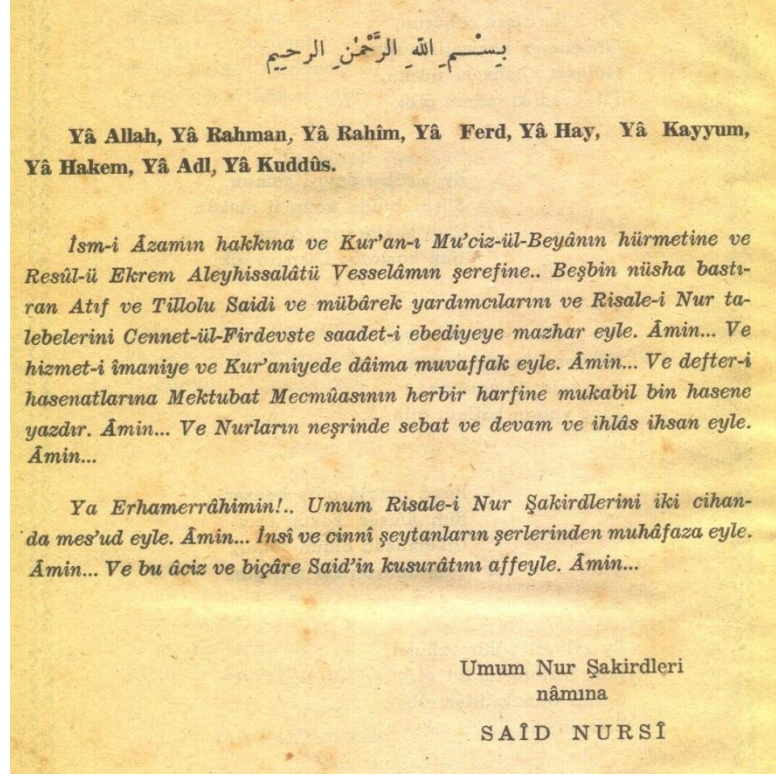
BEN ONUN GİBİ BİR İNSAN GÖRMEDİM

Atif Ural'ı soruyorsun bana; ben onu nasıl tarif edeyim, tarifle onu anlatmak mümkün olmuyor. Yani sadakat, sebat, metanet, uhuvvet, mahviyet hususunda ben onun gibi bir insan görmedim... Onun hali bana müşid oldu... Atif Ural vasıtasıyla Risale-i Nur'u tanıdım, işte böyle nur kervanı ile devam etmeye çalışıyoruz, Cenab-ı Hak bizleri kabul buyursun. Mustafa Türkmenoğlu, Ziya Nur, Ziya Arun, İsmail Doyuk da vardı o zaman Ankara'da.

1953 ve 54'de Atif Ural'la beraberdik. Ben o zaman askerdim Ankara'da. Cebeci'de Tuna Apartmanının zemin katında kalıyorduk. Soba ile ısıtılan bir daireydi, sobada talaş yakıyorduk. Bana evci kâğıdı yaptırmıştık, ben cumartesi öğleden itibaren Pazar günü öğleye kadar Atif'in bu dersanesinde kalıyordum.

Abdullah Kılıçkaya vardı, şimdi Afyon'da bulunuyor, Üstad'a hizmet etmiş, bir zaman beraber kalmış Üstad'la. Beni o götürdü ilk defa derslere. Ama yerimiz becayış oldu; ben tarikattan Risale-i Nur'a geçtim; O, ehl-i tarik bir hanımla evlendi tarikata intisap etti. Sonradan tapu sicil müdürü olmuştu.

² Said Özdemir ağabey, Atif'in ağabeyi fotoğrafın kitaba girmesini istemedi deyince, meseleyi Kemal Ural ağabeye sordum. Verdiği cevap gayet kısa oldu: "İhlâs noktasından... Hem Atif da istemezdi bunu..." dedi. Ö. Ö.

Said Nursi Hazretlerinin, ilk baskı SÖZLER kitabının sonuna ilave ettiği dua.

Duada Âtîf ve Tillolu Said şeklinde iki isim geçiyor.

Risale-i Nur'ların yeni harflerle matbaada tab işleri 1956'da başladı ama 1953'den itibaren hazırlıkları başlamıştı. Tâhirî ağabey bir teksir makinesi getirmişti, oraya Tuna Apartmanına kurmuştu. Beni de orada çalıştırmışlardı. Asker olduğumdan bavul dolusu kitapları bana veriyorlar, ben Eskişehir'e götürüp onları Hava Yüzbaşısı ve Başçavuş Nuri vardı onlara teslim ediyordum. Eskişehir'de bir dersane vardı, gece orada kalıyor, ertesi günü tekrar Ankara'ya dönüyordum.

Hasan Okur Anlatıyor:

Bu kitapta kendi adıyla hatıraları bulunan Hasan Okur, 10 sene kadar Ordu'da asker olarak görev yaptıktan sonra, Diyanet İşleri Başkanlığından emekli olmuştur. Tarihçe-i Hayat'ta Üstad'la beraber aynı karede fotoğrafı vardır. Atif Ural'ı iyi tanıyanlardandır... Hatıralarının alakalı kısımları buraya alınmıştır.

ATIF URAL HAKİKATEN BİR CEVHERDİ

Ankara Uucanlar'da bir dersanemiz vardı, bir polis kardeşimizin evi. 1955 senesinde Atif Ural'la ilk defa orada karşılaştık. Hukuk Fakültesinde –herhalde- son sınıfta okuyordu o zaman. Atif benim yaşımda 1933 doğumludur. Çok nazik, çok kibar fevkalade bir insandı Atif. Biz rahmetli Atif Ural ile dersten çıkıp yürüyerek Aydınlıkevler'den ta Cebeci Dört Yol'a, Abidinpaşa'ya... Yeni mahalle Altıncı duraktan ta Cebeciye kadar geliyorduk çok defa. Gece 12'den sonra otobüs yok. Cepte para da yok. Yolda konuşarak giderdik. Bazen bana Kur'an okutur, O dinlerdi. Üstad'tan, Risale-i Nur'dan konuşurduk. Çok nazik ve kibar tavırlı bir insandı. Risale- Nur'da ilk inkişafımızı temin eden odur. Diğerleri Sungur ağabey... İlk dersi Türkmenoğlu okudu ama ilk dersi Atif Ural ve Sungur ağabeylerden aldım.

Atif'in o günkü ulaştığı noktaya bu günkü Risale-i Nur bürokratlarının yüzde doksan beşi ulaşamamıştır. Mesela bir örnek vereyim: Ben daha yeniyim... Bana Risale-i Nur'dan bahsederken, ben de mütemadiyen Abdürrahim Zapsu'nun –ki O da bir nur talebesidir- İslam Tarihi kitabını öne sürüyor, şöyledir böyledir diye ona cevap

veriyordum. Atif hakikaten bir cevher... Hiç kızmadan, darılmadan "tabi kardeşim İslam Tarihini, tarihimizi bileceğiz elbette..." diyordu... Ama gayet sakin bir şekilde... Neydi o Atif Ural'ın takip ettiği siyaset, şu; Atif Ural beni böyle uğurladıktan sonra, eğer ben bir daha geleceğim ki geldim, öyle bir noktadan, daha evvelki konuşmamıza bina ederek "kardeşim Risale-i Nur iman esaslarını temel ittihaz ederek bu zamanın tehlikelerini, yangınlarını bertaraf ediyor. Başka eserleri de okumak faydalı amma bu zamanda çok siliik sözler var. İfsat eden kitaplar var. Ama iman esaslarını temel ittihaz eden kitapları okuduktan sonra o şartlara uyup uymadığını artık o objektifle anlayabilirsin" diye temel veriyor, Müslümanların kanaatini bulandırmıyordu. Gayet nazik ve kibar... Hele bir daha gelmeyeceksem hiç bulandırmıyor. Geleceksem o temel fikri, sohbet ortamında anlatıyor.

Ankara'da kitapların matbaada tab işinde birinci derecede hizmeti olan Atif Ural'dır. Said ağabey falan sonradan müdahil oldu. Risale neşriyatında Said ağabeyle beraber çalıştık. Binbaşı Hayri Bey vardı, hep daktiloyu o yazdı. Tâhirî ağabey de gelir teksirde çalışırdık. Benim vazifem teksirden çıkanları kurusun diye sermekti. Ben bir şey anlamam...

Bizdeki Risale-i Nur'un büyük mecmualarında, bakınız Üstad Âtîf'a ve Said Özdemir ağabeylere nasıl dua ediyor:

"Yâ Allah, yâ Rahman, yâ Rahim, yâ Ferd, yâ Hay, yâ Kayyum, yâ Hakem, yâ Adl, yâ Kudüs..."

"İsm-i Âzam'ın hakkına ve Kur'an-ı Mu'cüz-ül Beyân'ın hürmetine ve Resul-ü Ekrem Aleyhisselâtu vesselâmın şerefine... Beşbin nüsha bastıran Âtîf ve Tillolu Said'i ve mübarek yardımcılarını ve Risale-i Nur talebelerini Cennet-ül Firdevs'te saadet-i ebediyeye mazhar eyle. Âmin..."

İşte Nurların matbu ilk nâşirleri hakkında Üstadımızın bu duası haklarında ulaşılmaz bir mazhariyettir. Onları nesl-i âti ve mele-i âlânın melekleri dahi alkışladıkları izahattan varestedir.

GAZETE, DERGİ VE KİTAPLARDA ÂTİF URAL:

Ali Ulvi Kurucu Anlatıyor:

Tarihçe-i Hayat'ın Önsöz'ünü yazan merhum Ali Ulvi Kurucu Medine-i Münevvere'de ikamet etmekte iken, 1957'de Âtîf Ural'dan bir mektup alır ve gönlüne bir ateş düşer... Her şey o gün başlar... Birkaç mektuplaşmadan sonra, Tarihçe-i Hayat'ın özeti sayılabilecek o harika üslup ve ateşin ifadelerle 24 saatte Önsöz'ü tamamlar...

Bu tarihi mektuplaşmalar "M. Ertuğrul Düzdağ, Ali Ulvi Kurucu, Hatıralar" kitabının 3. cildinde Ali Ulvi Kurucu'nun kendi ifadeleriyle şöyle anlatılmaktadır:

ATIF URAL İMZALI BİR MEKTUP ALDIM

1957 yılında Medine'de, Ankara Hukuk Fakültesi talebelerinden Atif Ural imzalı bir mektup aldım. Mektuptaki ifadede gönlüme bir ateş düştüğünü sandım. Haftalarca alevler içinde yandım. Otuz üç seneden beri, gönlümde bir buhurdan gibi tütmeğe olan bu gönül yangını mektup, şöyle başlıyordu:

"Günümüzün Mehmed Akif'i aziz ve muhterem Ali Ulvi Ağabeyimiz!.. Ben sizin ruhunuza âşık oldum. Bu aşkımin başlangıcı şöyledir: İslâm'ın Nuru mecmuasındaki Türk gençliğine hitaben yazdığınız şiirlere kendimi muhatap olarak kabul etmişim. Yıllardır o şiirler benim mürşidim olmuş, karanlık gönlüm o nurdan meş'alelerin ışıkları ile dolmuştu. Allah'a giden yolları, o meş'alelerin ışığında buldum. Rabbim bana, Risâle-i Nur Külliyyatından feyiz almak lütfunu ihsan etti. Bu yüzden ömrümü, heder olmaktan kurtaran Rabbime şükürden acizim. İnsanlığın imanını kurtarmayı gaye edinen bu mukaddes dâvânın naçiz bir neferi olmayı kendime ideal olarak seçtim. Ömrümü bu yüce dâvâya vakfettim. Çünkü siz şiirlerinizde bana şu şekilde hitap ediyordunuz:

Nurlu genç; her ne kadar cismen uzaksam senden,
Şair oldum, ebedî ruhumu yakdım sana ben...

...

Bir asıl at gibi şahlan, vurulan gemleri kır!
Nerde hakkım diye bir kerrecik olsun haykır!..

Sizden, bu irşadı duyduğumdan beri, ömrümü; bir asil at gibi şahlanmaya ve nerde hakkım, diye seslenmeye vakfettim. Evet, siz bana:

Hep nur senin iman dolu kalbindeki mihrâb,
Kandil olamaz ufkuna dünyadaki mehtâb...

...

İnsanlığı kurtarmaya candan çalışanlar,
Rabbim takacaktır size cennette nişanlar...

Diyordunuz. İnşallah; bu aciz kardeşiniz—bütün aczine rağmen—yüce dâvânın mukaddes bayrağını elinden bırakmayacaktır.

Yukarıda size 'Risâle-i Nur Külliyyatı'nı okumak saadetine erdim, demiştim. Evet, burada bazı kardeşlerle birlikte; sebab-i feyzimiz Üstad Bediüzzaman Hazretlerinin şahsiyeti, dâvâsı ve eserleri hakkında bir 'Tarihçe-i Hayat' hazırladık. Basılmak üzere. Yalnız, gönlüm, bu eserin önsözünü sizin yazmanızı arzu ediyor. Bu arzu, mukavemeti imkânsız bir hamle halinde, beni size rica etmeye zorluyor. Bu arzumu, kardeşlere açıklayınca bana, 'Sen Ali Ulvi Bey'i tanıyor musun?' dediler. Kendilerine 'Elest bezminden,' dedim. Kendimi tutamayarak ağladım. Onlar da benimle ağlamaya başladılar.

İşte muhterem ağabeyimiz, bu satırlarla size gönül derdimi anlatmaya çalıştım. Bendenizin ve bilumum kardeşlerimizin bu samimi ricamızı kabul buyurmanızı istirham eder, huzur-u Habib-i Kibriyâda dualarınızdan bizi dür etmemenizi rica ederim."

Gönül bestelerinin en yakıcılarından olan mektup, burada bitmiş oluyor.

ATIF URAL ADINDAKİ GENCİN MEKTUBU GÖNLÜMÜ YAKTI

Atif Ural adındaki gencin bu mektubu gönlümü yaktı. Kendisine cevap yazdım:

"Aziz kardeşim, böyle bir kitaba önsöz yazmak için evvela bu zatın eserlerini görüp okumam; cihadını, şahsiyetini, neler yaptığını bilmem ve başından neler geçmiş, bunları görmem lazımdır. Ben ancak Siracinnur, Asa-yı Mûsa adlı iki kitabını okuyup hayran oldumsa da, incelemedim. Fikir beyan edecek kadar malumatım yoktur. Bu insan çok iyi bir insandır, eserleri faydalıdır, alın okuyun, diye yazmak da önsöz olmaz..." diye özür beyan ettim.

Fakat o arslan genç, mektubumu alır almaz ağabeylerine gider, mektubu okur, hemen bütün Risale-i Nur Külliyyatını temin eder, tayyare postası ile gönderir.

Postaneden haber gönderdiler.

"Büyük bir paketin var, kendin alman lazım."

Gittim, aldım. Baktım ki bütün Külliyyat...

KÜLLİYAT'I OKUYORUM FAKAT DOYAMIYORUM

Evvela Üstad'ın imanına, İslam'a, Kur'an'a olan aşkına hayran kaldım. Davaya olan imanı, sade bir inanç olarak kalmıyor. Bir aşk, bir ideal haline geliyor. Bu uğurda çalışmak, ölmek fedakârlığı bu zatta var. Çocukluğumdan beri, yıllardır, dedemde, amcamda, babamda, sonra hocalarımda gördüğüm çırpınış bu zatta da var.

Eserlerin mütalaasına daldım. Notlar alıyorum, derinleşiyorum, fakat doymuyorum. Şu esere de bakayım, bunu da okuyayım derken, zaman geçiyor. Tarihçe-i Hayat kadar bir kitap yazsam, yazabilirdim. O kadar geniş bilgiye, aynı zamanda aşk ve heyecana sahip olmuş idim.

Hasan-el Benna'da, Mustafa Sabri Efendi'de, Ebul Hasan Nedvî'de gördüğüm aşkı, heyecanı, gayreti çırpınışı, bu zatın eserlerinde de görüyordum.

Atıf Ural kızları Betül (sağda) ve Binnur (solda) ile

Bir de Risale-i Nur'ların hayretime mucip olan, ruhumu yakan, beni kendisine âşık eden bir tarafı vardı ki, Üstad bu eserleri, hapiste, irka' suretiyle yani dikte ettirerek yazdırıyordu... Ben ise kütüphanede bulunuyorum, önümde binlerce kitap var, eser yazamıyorum. O hapiste bunları yazıyor...

Bu eserleri yazan insan, İlâhî bir te'yide mazhar oluyor ki, yanan bir gönülden çıktığı için, okuyan insanların da gönlünü yakıyor, imanlarını alevlendiriyor.

ÖNSÖZ'Ü 24 SAATTE YAZIP BİTİRDİM

Ben böyle mütalaalara dalmış, mest olup bitmişken, Atıf Ural'dan bir telgraf geldi. O tarihte telefon yoktu. Ancak telgrafla görüşülebiliyordu. Atıf diyordu ki:

"Muhterem ağabeyimiz, Tarihçe-i Hayat dizildi. Matbaa bütün kurşunlarını bu kitap için bağladığını, matbaasının çalışamaz olduğunu söyleyerek şikâyet ediyor. Bu önsöz gelecekse gelsin, gelmezse kitabı basacağım, diyor. Lütfen önsöz'ü yazıp gönderiniz."

Bunun üzerine dairedeki arkadaşlardan izin aldım.

"Mühim bir işim çıktı. Bir hafta kadar gelemeyeceğim, bana izin verin" dedim.

Harem-i Şerif'te sabah namazını kıldım. Eve gittim oturdum. Gönlümde, ruhumda ne varsa, o güne kadar ne edindiysen, başladım yazmaya.

Ben yazıyı çok güç ve geç yazarım. Bilhassa şiirde, çok yazar bozarım, yazar silerim. Nesirde de öyledir. Daha iyisi, daha güzeli olsa, pürüzsüz olsa, anlaşılır olsa diye günlerce uğraşırım. Yazı hususunda müşkülpesendim...

Buna rağmen, öyle müstesna bir fütuhata mazhar oldum ki, epey uzun sayılabilecek o önsöz'ü, 24 saat zarfında hem yazdım, hem tebyiz ettim; postaya verdim.

Ertesi sabah daireye gittim. "Hayırdır inşallah?" dediler. "İşim bitti, geldim, elhamdülillah" dedim.

Bu önsözün İlâhî bir te'yide mazhar olduğuna, Cenab-ı Hakk'ın kolaylık verdiğiğine kailim.

RÜYAMDA BEDİÜZZAMAN BENİ KUCAKLADI

Zaten o günlerde, henüz yazmaya hazırlanmak üzere Risaleleri mütalaa ettiğim sırada bir rüya görmüştüm. Bu rüya bana çok tesir etti. O zamandan beri Üstad, bir

mücahid, bir fikir, iman, aşka ve heyecan adamı olarak gönlümün maşuku oldu. Rüyamda dediler ki:

Bu gün Üstad Bediüzzaman'ın konferansı var. Konferansın mevzuu şudur:

"İslam nedir? Kurân-ı Kerim nedir, neden indirilmiştir? İslam Peygamberi kimdir? Ne için Hak tarafından gönderilmiştir? Yirmi üç senelik peygamberlik hayatı boyunca neler yapmıştır? Neler bırakıp gitmiştir? Ümmetinden neler bekliyor?"

Mevzu bu imiş... Konferans salonuna girdim. Sultanahmet Camiine benzeyen çok muhteşem ve nurani bir mekân... Pencerelerinden deniz gözükyor. Fakat Allah'ım şahiddir, aynen söylüyorum: Sultanahmet Camiinden 15-20 kere daha büyük... Vardım ki, salon hıncahınç dolmuş. İğne atsan yere düşmeyecek. Cemaat hemen hemen tamamen gençlerden ibaret... Genç bir nesil...

O günlerde bir gece rüyada Üstad Bediüzzaman Hazretlerini gördüm. Rü'yânın safahatı şöyleydi:

Merhum Üstad, oturdukları yerde konuşuyorlardı. Sanki vaaz veriyorlar ve ders okutuyorlar gibi, bir fikrin telkinine çalışıyorlar gibi tavır ve hareketlerle sohbetlerine devam ediyorlardı. Fakir, salona girince ayağa kalktılar, beni yanlarına çağırdılar. Sağ taraflarına beyaz bir çarşaf serdikten sonra fakiri kucaklayıp şu şekilde hitap ettiler: "Sen bugünden itibaren en aziz kardeşlerimden oldun. Bundan böyle dualarımın başındasın. Bu beyaz çarşafı senin için hazırlamıştım. Sen buraya oturacaksın."

Uyandığımda, varlığımın her zerresinin nura gark olduğunu hissettim. Günlerce o manevi, İlâhî tesirin altında kaldım.

İşte O günlerde Atif Ural'dan: "Muhterem ağabeyimiz! Tarihçe-i Hayat, matbaada dizildi. Önsözü bekliyoruz." Telgrafını almıştım...³

Av. Gültekin Sarıgül Anlatıyor:

Av. Gültekin Sarıgül'ün Atif Ural'ı en iyi tanıyanlardan birisi olduğunu bildiğim için kendisinden bir yazı talep ettim. "Ömer kardeş vefatından kısa bir süre sonra yazdığım bir makalem var. O yazının daha güzelini şimdi yazamam. O duyguları tekrar yaşamak lazım; Allah tekrar yaşatmasın... Orada istediğini bulacaksın..." dedi.

Makaleyi bulup okuyunca Gültekin ağabeye hak verdim. Hakikaten Atif Ural gibi, kısa hayatına büyük ve tarihi hizmetleri sığdıran mümtaz bir Nur Hâdimi ancak bu kadar nezih ifadelerle anlatılabilirdi...

İşte vefatından 45 gün sonra, Atif Ural için Gültekin Sarıgül tarafından yazılan ve 2 Kasım 1966 tarihli Yeni İstiklâl dergisinde neşredilen o makale"

İSİMSİZ BİR MÜCAHİD: ÂTIF URAL'DAN HATIRALAR

Memleket çapında tanınmamış olsalar bile, mukaddes dâvânın nice kahramanları vardır. Onlar hakikî kemâli, fenada görürler. Şöhret gibi zâil şeylerin peşinde değildirler. Onlar, İslâm cemaatinin sadece âciz bir ferdi, bir hâdimi olmayı en ulvî makam bilirler. İhlâs, onlarda âdeta tecessüm etmiştir. Fedakârlık, feragat, kendilerinde hakikî ifadesini bulmuştur. İşte bu mücerret mânâ kahramanlarından birisini kaybettik: Âtîf Ural... Bu isim, mukaddes dâvâ yolcularının meçhûlü değildir.

Yeni İstiklâl'in 268. sayısının hâdiseler kısmında vefat haberi intişar eden genç müdde-i umumîlerimizden Âtîf Ural, benim karşılaştığım ilk ihlâslı Müslüman tipini temsil etmekte idi. Ankara Hukuk Fakültesinin 2. sınıfında idim. Âtîf Ural da fakültenin üçüncü sınıfında beş sene ara vermiş, Risale-i Nur'ların neşri işine kendisini vakfetmiş bulunuyordu. Ankara Hukuk yurdunda mevcut mescitte imamlık vazifesini âcizâne

³ Ali Ulvi Kurucu'nun Atif Ural ile mektuplaşmaları bölümü; "M. Ertuğrul Düzdağ. Ali Ulvi Kurucu, Hatıralar" kitabının 3. cildinden alınmıştır.

deruhte ediyorduk. Bu itibarla, mescide gelen üniversiteli genç Müslümanlarla tanışmak kabil oluyordu.

ÂTIF URAL İLE TANIŞIYORUM

Sene 1958... Ramazan ayındaydık. Teravih namazlarını mescitte beraber kılıyorduk. 'Teravihlerden evvel dinî kitaplardan okuyalım' denildi ve daha ziyade, Büyük İslâm İlmihali'nden parçalar okuyorduk. Bir ara mescidin kütüphanesinde, üzerinde Sözler yazılı kalınca bir kitap gözüme çarptı. Müellifi Bediüzzaman Said Nursî... Bu ismi bir sene evvelinden beri işitiyordum. Fakat mâlûmatım yoktu. Büyük bir İslâm mücahidi olduğu ifade ediliyordu.

Kitabın iç kapağında, 'Neşreden: Hukuk Talebesi Âtîf Ural' ibaresi dikkatimi çekmişti. "Mescitte yine bir Ramazan gecesi teravihten evvel kitap okumak üzere oturuyorduk. İçeriye uzun boylu, yakışıklı, dinamik bir genç girdi ve köşeye diz çöküp oturdu. Teslimiyeti dikkatimizi çekmişti. İçimizden Necati adlı bir İlâhiyatlı tarafından teklif vuku buldu. Kitaplardan okuyup izah etmesi istendi.

İlâhiyatlının adı Mehmed'di. Mehmed, cebinden ufak bir kitap çıkardı. Mevzu, Ramazan'a dâirdi. Okudu ve izah etti. Hayran kalmıştık. Sonra kitabı bıraktı. İslâmî mevzularda izahlarda bulundu. İzahlar çok güzeldi. Kısa zamanda câzibesine kapılmıştık. Bu arada Mehmed, münasebet getirip Âtîf Ural'dan bahsetmişti. Bundan sonra Âtîf Ural'la tanışmak için şiddetli arzu duydum. Nihayet, Mehmed beni Cebeci Câmîinin arkasındaki tepenin başında bir apartmana götürdü. İkinci katındaki daireye geçtik ve içeriye girdik. Yerde basitçe bir halı serilmiş; yanlarda minderler... Ortada bir rahle... Rahlenin üzerinde açık, kalınca bir kitap... Köşede bir kütüphane... Yüzleri pırl pırl... Üniversiteli oldukları belli oluyordu. En nihayet diğer köşede onlardan daha yaşlıca, hafifçe seyrek bıyıklı, bakışları derin ve mânâlı, mütebessim çehreli, olgunluğu her haliyle anlaşılabilen birisi oturuyordu. Manzara, iştihak duyduğum ve yitirdiğim mânevî bir iklimi hatırlattı. Mânevî bir inşirahın vücudumu sardığını hissettim. Mehmed hemen köşedekine işaret ederek, 'Âtîf Ağabey' dedi. Memnun olduğumu söyledim. Akabinde beni takdim etti. Âtîf Ural derunî, âdeta ruhundan kopup geldiğini ihsas eden bir ses tonuyla 'Maşaallah' diyerek mukabelede bulundu. Merhumla tanışmamız böyle oldu.

EŞSİZ BİR TEVAZU NUMUNESİ... ONA KARŞI HAYRANDIM

Âtîf'in bana en çok tesir eden tarafı, tevazuu idi. Eşsiz bir tevazuu numunesi, son derece itidal sahibiydi. Ben, o zamanlar iddiacı ve tahammülsüz bir mizaçtaydım. Hukuk Tarihi derslerinin tesiri altında, İslâm Hukuku hakkındaki kanaatlerim menfî bir istikamet kesbetmişti. Gerçi, namaza müdavim idim. Bir gece Âtîf'ı ziyarete gitmiştim. Kendisi ve diğer arkadaşlarla konuşmalarımız, İslâm Hukukunun, asrımızda tatbiki kabil olup olmadığı mevzuuna intikal etmişti. Biraz sonra konuşmalar münakaşaya döküldü. Benim iddiacılığım ve hararetliliğim karşısında Âtîf sâdece tebessüm ediyordu. Enaniyetimi hiç tahrik etmiyordu. Nihayet, 'Gültekin kardeş, bu hükümlerin Allah'ın kanunları olduğunu kabul etmiyor musun?' dedi. 'Elbette ediyorum' dedim. 'Öyle ise, Allah'ın kanunlarını değiştirelim mi?' deyince cevap veremedim. Ettiğim hatânın azametini bana hatırlatmış oldu. Gece saat ikiyi bulmuştu. Beni aldı; ısrarlarıma rağmen, iki kilometre mesafedeki fakülteye kadar uğurladı.

Âtîf Ural, hidayetime o an için vesile olmuştu. Ona karşı hayrandım. Fakat kendisine olan hayranlığımı ve muhabbetimi esas membana tevcih etmek hususunda hal ve hareketleriyle muvaffak olmakta gecikmedi.

Sene 1959... Mayıs ayındaydık. Üstad ve Nur talebeleri hakkında iftira ve tezvîr makineleri iştiliyordu. Âtîf, bana bu mevzuda bir kitap yazmamı teklif etti. Teklif güzeldi. Hemen külliyatı edindim ve yaz tatilinden istifade ederek kitabı bitirdim. Böylece, külliyatı da tetkik etmiştim. Yazdığım kitabı beraber okuduk. O sâdece meslek ve meşrebin inceliklerine vâkîf olup olmadığıma dikkat edermiş. Bunu sormadan anlamıştım. Bir ara, yanımızdaki arkadaşlara, 'Gültekin Ağabey muvaffak olmuş' dedi. Bana Ağabey diye hitap etmesi tuhafıma gitmişti. Meğer bütün bunlar, benim külliyatı okuyup hizaya girmem için düşünülmüş güzel bir plândan ibaretmiş...

BİR GÜN PARASIZ KALMIŞ, AÇLIK DA KENDİSİNİ HİSSETTİRMEYE BAŞLAMIŞ...

Âtîf Ural, fevkalâde feragat sahibiydi. Gerçi onun bu vasfı, Üstadının numune olan hayatından ve onun gönüllere nüfuz eden telkinlerinden geliyordu. Daha önceleri Ankara'nın Ulucanlar mevkiinde bir gecekondu kiralamış. Sözler'in neşrine başlamış. Âtîf, tanıdığı Müslümanlardan, sonradan ödenmek üzere borç para almış, kulübeciğinde riyazet erbabının ancak yapabileceği âzamî iktisat tahtında gece-gündüz çalışmış, eski taş basmalardan risaleleri daktilo etmiş ve evvelâ Sözler'in neşrine muvaffak olmuştu. Arkadan Mektubat ve Lem'alar neşredilmişti. Bütün bunların neşri ve tevzii, onun beş senesine mal olmuştu. Hürriyet-i diniyenin çok kayıtlar altında bulundurulmakta devam ettiği o günlerde bu tarz bir neşriyat işini deruhte etmek, âzamî feragat ve cesaret işiydi. Âtîf, Üstadın 'hiç kimsenin minneti altında kalmamak' düsturuna riayet ederdi. Kendisinin maddî imkânları çok dardı. Ulucanlar'da iken bir gün parasız kalmış. Hiç kimseden borç almamak onun prensibi idi. Kitapların neşir paraları da beytül-mal gibi dokunulmazlığı haiz... Fakat, açlık da kendisini hissettirmeye başlamış. Bu vaziyet karşısında ne yapsın? Evi aramış, taramış, biraz un bulmuş, içine su döküp hamur haline getirdikten sonra gaz ocağında pişirerek kemâl-i âfiyetle yemiş. 'Bana o kadar lezzetli geldi ki, târif edemem' diye anlatırdı.

GENÇLİĞİNE RAĞMEN CENAB-I HAKKIN VELÎ KULLARINDAN BİRİYDİ

Âtîf'la iki seneye yaklaşan arkadaşlığım bana çok şeyler bahşetmiştir. Kendisinin sâlik bulunduğu mukaddes dâvânın yolcuları saflarına beni ilk defa o çağırmıştı. Bana mânevî ağabeylik etmişti. En hüzünlü anlarımda onunla karşılaşmam, kifayet ederdi. Zira o, her yere kendi havasını getiriyordu.

Merhumun meziyetleri, bu kadarcık bir yazıya sığmaz. Ben ancak, bunlardan birkaçını aksettirmeye çalıştım. Şu kadarını söyleyebilirim ki, gençliğine rağmen, asrımızda Cenab-ı Hakkın kurbiyetini kazanmış velî kullarından birisi idi.

Mesleğine intisap ettikten sonra, altı senedir görüşemedik. Aramıza dünyevî mânâda mesafeler girmişti. En nihayet bu mânâ kahramanı ebedî yolculuğa çıktı. 'Hayat bir ân-ı seyyale' olduğuna göre, artık mâbeynimizde mesafe kalmamış demektir. Günah cihetinde vefat eden Âtîf'in sevap cihetindeki hayatını temsil ettiğini düşünerek tesellî buluyorum. Bu düşünce benim hizmet aşkımin kaynağı olacaktır. Cenab-ı Hakkın rahmeti o ve onun gibi dâvâ kahramanlarının üzerinde olsun.

Mehmed Kırkinci Anlatıyor:

Mehmet Kırkinci Hocaefendi Erzurum'dan çıkıp Isparta'ya, Üstad'a giderken Ankara'ya uğrar. Orada, Sözler Mecmuası matbaada tab edilmek üzere hazırlanmaktadır. Ankara'da gördüğü bir manzara onu çok etkiler. Mahrumiyet ve yoksulluk içinde üç-beş zeytinle kahvaltıda, bir tas çorba ile öğle ve akşam öğünlerinde gıdalanan, çelikten iradeli bir grup fedakâr gençleri hiç unutamaz... Bunlardan birisi de Atif Ural'dır...

Mehmed Kırkinci Hocaefendi bu müşahedelerini ve duygularını "Hayatım - Hatıralarım" adlı eserinde şöyle dile getirmiştir.

ARKASINDA NAMAZA DURDUĞUMDA DÜNYALAR BENİM OLUYORDU

Ankara'ya indiğimizde Samsun'dan aldığımız adrese gittik. Burası, Üstad'ın birkaç talebesinin kalmakta olduğu iki odalı, küçük bir ahşap evdi. Bu ev, dizgi atölyesi olarak kullanıyorlardı. O günlerde, Sözler Mecmuası yeni harflerle, ilk defa basılıyordu. Onu müteakiben diğer eserler de basılacaktı. Gece gündüz nöbetleşe durmadan çalışıyorlardı. Yorgun düşenler, evin çatı katında yatıp dinleniyorlardı. Bizi de bu atölyede birkaç gün misafir ettiler. Bu müddet zarfında, Risaleler'de geçen Kur'an hattı metinlerin, bilhassa hadislerin tashihinde bizi de istihdam ettiler.

Üstad'ın bu fedakâr talebeleri mesailerini büyük bir mahrumiyet ve zaruret içinde sürdürüyorlardı. Sabahları, herkesin istihkakı ancak üç-beş tane zeytinle, üçer bardak çaydı. Öğle ve akşam yemekleri de ekseriye şehriye çorbasıydı.

Üstad'ın bu ihlâslı, sadık ve çelikten iradeli kahraman talebeleri Ankara'nın genç bir vaizi olan Said Özdemir ile Hukuk Fakültesi talebesi son sınıfta okuyan Atif Ural ve Mustafa Türkmenoğlu idi.

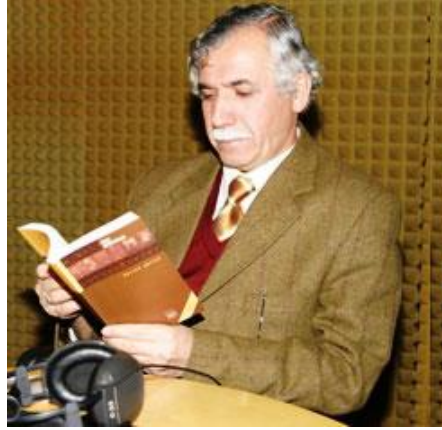
Onları hep hayranlıkla seyrettim. Halleri bana büyük bir fedakârlık ve sadakat dersi verdi. İçlerindeki nuraniyet, yüzlerinde parlıyordu. Kalpleri temiz, idealleri yüceydi. Dudaklarında her an taze bir tebessüm vardı. Ahlak ve faziletin zirvesinde bu gayyur gençlerin her biri birer hayâ ve edep timsaliydi.

Onlar gece matbaaya gidiyorlar, sabah namazında gelip bizi uyandırıyorlardı. Namazdan sonra biraz daha yatıyorduk. Ama onlar yine bizden erken kalkıyorlardı. Namazları Atif Ağabey kıldırıyordu. Çok babağiyit bir adamdı. Öyle bir namaz kıldırıyordu ki, başına bir kavuk takıp imamlığa geçtiğinde dünyalar benim oluyordu.

Dursun Gürlek Anlatıyor:

Gazeteci yazar Dursun Gürlek bir biyografi ustasıdır. Kendine has akıcı üslubu ile 29 Mart 1998 tarihinde, Zaman Gazetesi'nde 'Meçhul meşhurlar' köşesinde Âtîf Ural'ı şöyle anlatmıştır:

HAKİKAT KAHRAMANI ÂTIF URAL

Dursun Gürlek

Eski kitap âşıklarının öyle garip merakları vardır ki, bu özelliklere sahip olmayanların onları anlaması mümkün değildir. Mesela, cildinin güzelliğinden veya baskı tarihinin eski oluşundan dolayı aynı kitaptan bir tane daha almak bunlardan biridir. Benim de kütüphanemde böyle mükerrer eserler bulunmaktadır.

Bu özelliklerinden dolayı ikinci bir daha aldığım ve zaman zaman kendine bakarak gözlerimi dinlendirdiğim eserlerin en önemlilerinden biri de Bediüzzaman Said Nursi Hazretlerinin "Sözler"idir. Risale-i Nur Külliyyatının baş tercümanı olan bu eseri bana birkaç defa aldırın sebep, sadece yukarıda belirttiğim hususiyetlerden ibaret değildir. Onu bu kadar ilginç hale getiren unsurlardan biri de kapağının iç kısmında bulunan şu ibaredir: "Neşreden Hukuk Fakültesi Talebesi Âtîf Ural."

Bundan yaklaşık otuz yıl önce Sözler'i Ankara'da ilk defa matbaada bastıran Âtîf Ural, kelimenin tam anlamıyla, meçhuliyet perdesinin altına gizlenen bir hakikat kahramanıydı. O yıllarda Ankara Hukuk Fakültesinde okuyor, bir yandan da Risale-i Nur'ların neşriyle meşgul oluyordu. Hatta fakültenin üçüncü sınıfındayken sırf bu hizmet için beş sene ara vermişti.

Hemen belirtelim ki o yıllarda İslamî neşriyatla uğraşmak son derece netameli bir işti. Bu türlü faaliyette bulunanların yolu çile ve ıstırap ve meşakkatten geçiyor, hastanede veya hapisanede son buluyordu. Merhum Âtîf Ural işte böyle zor şartlar altında faaliyete başladı. O zamana kadar teksir makineleriyle çoğaltılan Risale-i Nur'ları matbaada bastırma şerefini kazandı. Burada açıkça dile getirmemiz gerekir ki, İslam

tarihi boyuca en çok fütühat yapan ve ammenin kabulüne mazhar olan bu eserlerin modern baskı tekniğiyle geniş kitlelere yayılmaya başlaması maneviyat okyanusunda büyük bir dalgalanma olduğu kadar, sosyolojik açıdan da incelenmesi gereken bir olgudur.

Âtîf Ural merhum böyle ciddi ve ulvî bir görevi üstlenirken Allah'ın rızasını esas tuttu. Azami fedakârlık gösterdi, büyük feragatle çalıştı. (...)

Davamızın meçhul kahramanlarından olan Âtîf Ural, ihlâs ve ciddiyet örneğiydi. Devletin mumunu kullanarak çalıştığı sırada arkadaşının selamını almayan, ancak kendi mumunu yaktıktan sonra dostuyla ilgilenen mü'minlerin emiri Hazreti Ömer gibi, Âtîf Ural da görevi başındayken başka hiçbir şeyle meşgul olmazdı. (...) Mekânı Cennet olsun.

Mehmet Şevket Eygi Anlatıyor:

Tanınmış gazeteci-yazar Mehmet Şevket Eygi, Âtîf Ural'ı iyi tanıyanlardan birisidir. 10 Kasım 1993 tarihli Milli Gazete'de, kendi sütununda Âtîf Ural'ı şöyle anlatmaktadır:

BİR İHLÂS KAHRAMANI

Rahmetli Âtîf Ural 50'lili yıllarda Ankara Hukuk Fakültesi öğrencisiydi, ben de Siyasal'da okuyordum. Onu, birkaç arkadaşıyla birlikte kaldığı, Dikimevindeki küçük odada sık sık ziyaret ederdim... Şuurlu ve faal bir Müslüman'dı. Bediüzzaman Hazretlerinin muhlis ve fedakâr talebelerindendi. Risale-i Nur'ların matbaalarda basılmasına yeni yeni müsaade ediliyordu. Bu işi takip edenler içinde Âtîf da vardı. Birkaç kardeşle birlikte oturduğu oda çok küçüktü, eşyaları gayet mütevazı idi. Yerde bir hasır, kenarda üst üste yığılmış yataklar, Nur Risaleleri, ders kitapları, pompalı bir gazocağı, bir tava, bir tencere, bir çay takımı... Bir keresinde onu ve arkadaşlarını yemek hazırlarken görmüştüm. Ocağın üzerindeki tavaya yağ koymuşlar, kızgın yağın içine incecik bir iki sucuk dilimi atmışlar, bir de çay hazırlamışlardı. Katık gayet az olduğu için, ekmek lokmalarını yağa batırarak yiyorlardı.

Genç yaşta vefat eden Âtîf bir ihlâs kahramanıydı. Hizmetleri karşılığında karnını doyuracak kadar bile ücret almayı düşünmezdi. Sucuklu yağa batırılmış ekmek, açık çay ile kifâf-ı nefis eder, cebinde Risale-i Nur baskısına ayrılmış paradan, kendi maişeti için bir lirayı bile almayı düşünmezdi.

O zamanlar Risale-i Nur hizmetleri netameli bir işti. Polis baskısı, mahkeme tehdidi, bin türlü eza, cefa mağduriyet mevzubahs idi. Üstad Hazretleri hayattaydı, birlik ve beraberlik vardı, ben yoktu, sen de yoktu, biz vardı.

İlk nurcular iman, İslam, Kur'an, Şeriat, Sünnet, Ümmet hizmetlerini vesile edip iyi yemekler yemezler, güzel kıyafetler edinmezler, gösterişli dabbelere binmezler, makam ve mevki peşinde koşmazlardı. Allah'a ve ahirete dönük bir hayat sürer, ücretlerini mahlûkattan değil, Hâlık'tan beklerlerdi.

Zamane Müslümanlarının verdikleri mükellef ve muhteşem bir ziyafette Âtîf'ı hatırladım. Nur içinde yatsın.

Sezai Karakoç Anlatıyor:

Ünlü Şair Sezai Karakoç, Âtîf Ural ile yaşıttır; Âtîf, Ankara Hukuk'ta okurken O da aynı dönemde Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesinde okumuştur. Bu okullar yan yanadır. Sezai Karakoç'un Âtîf Ural'la ilgili hatıraları kurucusu olduğu 'Diriliş' dergisinin 1989, 44. ve 1990, 109. sayılarından alınmıştır.

ÂTIF, İPEKTEN YUMUŞAK...

Sezai Karakoç

(...) Osman Yüksel'e uğrama sebebiyle tanıştığım Ziya Nur (Aksun) ve onun arkadaşı Âtîf Ural, Hukuk Fakültesinde okuyorlardı. Risale-i Nur talebesi idiler. Ziya Nur, daha sonra Prens Sabahattin, sonunda da Osmanlıcı oldu. Ve hastalığına kadar da öyle kaldı. Âtîf Ural sessiz bir arkadaştı. Risale-i Nur'dan yeni bir şey yazılmışsa, birkaç sayfalık teksirler halinde fakülte'deki tanıdığı arkadaşlara dağıtırdı. Bana da birkaç kez getirdi. Sonra bir gece bizim fakültenin bulunduğu tepenin üst tarafında bir gecekonduda bir sohbete gittik Âtîf'la. Bediüzzaman'ın tanınmış bir yakını gelmişti. Her an polis basacak korkusu vardı gelenlerde. Ayakkabılarımızı holde bırakmış, kilimler üzerinde oturmuştuk. Âtîf Hukuk Fakültesini bitirdikten sonra sanırım savcı muavini iken genç yaşta vefat etmiş. Çok temiz, samimi, mütevazı bir arkadaştı. (...) (Diriliş, No 44, 19 Mayıs 1989)

(...) Evet, Zihni'den birkaç yıl sonra Sait de gitmişti. Daha önce, başka bir arkadaşı, Âtîf Ural'ı kaybetmiştik. Bu üç arkadaşın müşterek tarafı, samimiyet, hâlisiyet sahibi olmalarıydı. Sait'le Zihni, ayrıca hataları insanın yüzüne söylemek gibi bir özellik taşıyorlardı. Sert sayılabilirlerdi bir bakıma. Âtîf'sa çok yumuşak bir kişiliğe sahipti. (...)

Zihni Hızal'ın, Âtîf Ural'ın, Sait Mutlu'nun, buradan çok daha kesin bir varlıkla var olan bir yerde olduklarını gözlerimle görür gibi oluyorum. Biliyorum, onlar buradan çok daha iyi bir yerde, çok daha mutludurlar. Üzüntümüz onların hesabına değil, kendi hesabımıza.

İtiraf edelim ki onların varlığı biraz da bizi rahatsız ediyordu. Açıkçası, korkuyorduk onlardan. Suçlarımızı en çok onların yanında hatırlıyorduk. Sanki onlar, daha sağlıklarında bu dünyaya aid değillerdi. Öteki dünyanın burada temsilcileriydiler. Bize bu duyguyu ölüm mü veriyor? Hayır, ölüm olsa olsa, bizim gafletimizi bir parça aralıyor da gerçeği görüyoruz.

Âtîf, ipekten yumuşaklığıyla, hep iyiye bakışıyla, eksiklerimi görmezliğiyle, Zihni Hızal, zaruret halinde müdahaleleriyle, Sait ise, gram gram tartan dobra dobralığıyla, burada oranın ihtarcısıydılar. (...) (Diriliş, no 109, 17 Ağustos 1990)